

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2018 roku około godziny 11:00 w G. – na drodze publicznej – na autostradzie (...) obwiniony R. B. prowadził pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki K. o numerze rejestracyjnym (...). Dojeżdżając do zatoru drogowego, w którym pojazdy stały albo poruszały się bardzo niską prędkością, przed bramkami poboru opłat, obwiniony nie zachował należytej ostrożności i nie obserwował należycie przedpoła jazdy, w wyniku czego nie zmniejszył prędkości, wskutek czego najechał na tył poprzedzającego pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez P. B., który w wyniku uderzenia przemieścił się uszkadzając samochód osobowy marki S. o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez W. F., samochód osobowy marki R. o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez J. C., samochód osobowy marki P. o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez M. P. (1) oraz samochód osobowy marki H. o numerze rejestracyjnym (...), w którym znajdowali się M. P. (2), E. P. oraz ich dziecko. Swoim zachowaniem obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

Wyjaśnień obwinionego R. B. (k. 84, 137-138), zeznań świadka M. P. (1) (k. 41, 142-143), zeznań świadka P. B. (k. 49, 144-145), zeznań świadka M. P. (2) (k. 54), zeznań świadka E. P. (k. 57, 141-142), zeznań świadka W. F. (k. 6, 145), zeznań świadka J. C. (k. 66, 143-144), zeznań świadka R. Ż. (k. 145-146), zeznań świadka W. K. (k. 146), notatki urzędowej (k. 1), protokołów badania stanu trzeźwości (k. 3, 4, 5, 6, 7, 8), protokołów oględzin (k. 9-10, 11-12, 13-14, 15-16, 17-18, 19-20, 21-22, 23-24), szkicu (k. 25), dokumentacji (k. 26-28), zdjęć (k. 33), dokumentacji medycznej (k. 30, 68, 140), opinii biegłego (k. 75, 76, 211-212), informacji (k. 89), opinii biegłego (k. 163-179).

Obwiniony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniał, że to pojazd F. wjechał na jego pas ruchu w taki sposób, że on już nie zdołał wyhamować. Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego, jako że były sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zeznaniami wszystkich pozostałych świadków. Podważała je także opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Dodatkowo należy wskazać – na co zwrócił również uwagę biegły – że nawet przyjmując, iż pojazd F. istotnie zmienił pas ruchu zajeżdżając drogę obwinionemu – to i tak nie wyłącza to sprawstwa i winy obwinionego. Pojazd F. znajdował się na końcu zatoru drogowego, tuż przed nim znajdowały się kolejne pojazdy, w które tak czy inaczej obwiniony uderzyłby swoim pojazdem z racji posiadanej nadmiernej w tych okolicznościach prędkości.

Odnosząc się do zeznań wszystkich świadków należy wskazać, że drobne rozbieżności pomiędzy nimi, nie dotyczące jednak istoty zdarzenia, wynikały w ocenie Sądu z dynamicznego charakteru zajścia i – w odniesieniu do zeznań z rozprawy – z upływu czasu od zajścia do chwili składania o nim relacji. Z tej przyczyny nie podważały one wiarygodności tych świadków.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 86 § 1 k.w. kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega karze grzywny.

Autostrada (...) jest drogą publiczną, co jest okolicznością powszechnie wiadomą. W czasie zdarzenia na drodze tej odbywał się ruch drogowy.

Obwiniony po tej drodze poruszał się pojazdem.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym kierujący znajdujący się na drodze jest obowiązany zachować ostrożność. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z

uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

W ocenie Sądu obwiniony nie zachował należytej ostrożności i złamał pierwszą z wyżej opisanych reguł prawa o ruchu drogowym, a w konsekwencji prowadził pojazd z prędkością nadmierną. Obwiniony dojeżdżając do zatoru drogowego, który powstał przed bramkami punktu poboru opłat, nie obserwował należycie przedpola jazdy, wskutek czego nie zauważył, że inne pojazdy poprzedzające go zwalniają i zatrzymują się. W konsekwencji obwiniony nie zmniejszył prędkości swojego pojazdu. W efekcie uderzył w poprzedzający pojazd, który wskutek siły uderzenia przemieścił się powodując uszkodzenia kolejnych pojazdów. Swoim zachowaniem obwiniony spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Powyższe zagrożenie miało charakter konkretny i bezpośredni, o czym świadczy chociażby fakt, że doszło wskutek zachowania obwinionego do kolizji pojazdów. Tym samym obwiniony zrealizował znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Obwiniony działał w ocenie Sądu z zamiarem bezpośrednim w zakresie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Natomiast zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i sam wypadek drogowy obejmował lekkomyślnością – niewątpliwie jako osoba wykonująca zawód kierowcy zdawał sobie sprawę, że nienależyta obserwacja przedpola jazdy, zwłaszcza na drodze, na której, jak powszechnie wiadomo, osiągane są znaczne prędkości, może skutkować wypadkiem drogowym, liczył jednak, że takiego skutku uniknie.

Czyn obwinionego cechuje społeczna szkodliwość w stopniu wyższym niż znikomy, obwiniony godził bowiem w istotne dobro chronione prawem – bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Zwiększa stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego rażąco charakter naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym, rozmiar następstw jego zachowania, wielość pokrzywdzonych oraz rozmiar obrażeń doznanych przez nich.

Stopień winy obwinionego jest w ocenie wysoki. Obwiniony jest osobą dorosłą, w pełni poczytalną i nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej zachowanie zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Uznając winę obwinionego Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych. Kara ta nie przekracza stopnia winy obwinionego ani stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Określając wymiar kary Sąd miał na uwadze sytuację majątkową i osobistą obwinionego, w szczególności wysokość osiąganego przez niego dochodu oraz liczbę osób na jego utrzymaniu, a także jego uprzednią karalność za wykroczenie drogowe, przy czym tej ostatniej okoliczności nie traktował jako istotnej okoliczności obciążającej, ponieważ karalność obwinionego – uwzględniając, że jest on zawodowym kierowcą – nie jest znaczna.

Z powyższych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

Z uwagi na rażąco charakter naruszenia podstawowej zasady prawa o ruchu drogowym (obowiązku zachowania należytej ostrożności), mając na uwadze rozmiar zagrożenia spowodowanego przez obwinionego, a także brak jakiegokolwiek krytycznej refleksji nad swoim postępowaniem, Sąd uznał, że konieczne jest orzeczenie wobec obwinionego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Okres wykonywania środka karnego Sąd określił na minimalny możliwy – 6 miesięcy. Będzie on wystarczający do wdrożenia obwinionego do poszanowania przepisów regulujących zasady ruchu drogowego. Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

Zobligowany treścią art. 29 ust. 4 k.w. Sąd w punkcie trzecim wyroku zaliczył obwinionemu na poczet orzeczonego zakazu okres pozbawienia go prawa jazdy.

Mając na uwadze fakt, że obwiniony osiąga dochód, brak było szczególnych, wyjątkowych podstaw do odstępowania w całości od zasady, że w razie zapadnięcia wyroku skazującego koszty postępowania winien ponieść obwiniony. Nie jest taką okolicznością fakt utrzymywania innych osób. Z tej przyczyny Sąd obciążył obwinionego wydatkami poniesionymi w postępowaniu – zryczałtowanymi oraz poniesionymi na opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowym, a także opłatą. Na zasadzie słuszności Sąd zwolnił obwinionego z zapłaty wydatków poniesionych na wynagrodzenia biegłego z zakresu medycyny.

SSR Szymon Markowicz

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy obwinionego i obwinionemu z pouczeniem;
3. kal. 21 dni lub z wpływem.